

Reformáció

A reformáció évfordulóján, ünnepek közepe, ha visszatekinünk egyházunk múltjára, azt kell megállapítanunk, hogy valamikor az küzdő, harcoló és diadalmas egyház volt. Amikor őseink hitükért vállalták a szenvedést, a meghurcoltatást, abban az időben az egyház az életet jelentette. Később ez az élet fogyni kezdett. Ahogyan nőtt az idők folyamán tagjaink száma, ahogyan emelkedett a befolyása a világ dolgaiba, úgy sorvad el az a lélek, amely a reformáció idejében és még utána hosszú évekig az erőt és a hitet adta a küzdelemhez, a harchoz: Isten igazságáért.

Azóta az egyház a küzdelmet felcserélte a kényelmesebb megalkuvásokkal, a harcot a behódolással. A harcos és küzdő lelkek eltűntek az egyházból és magukkal vitték a hitnek a tüzeit és kockázatos életét is. Az egyház élete lélek híján zsugorodni kezdett és lassan-lassan azon az úton van, hogy csupán csak szervezet, — élet nélkül. Megapadt benne a hit. Koponyája kiszáradt szíve megromlott, önnön tartalmában megüresedett, s hiába indult el az utolsó évtizedek ébredése, ma sem fiatal még a magyar református egyház. Az élet új forgatagában nehezen ismer igazi arcára. Sokszor úgy áll itt, mint valami élő anakronizmus, sokszor, mint okosan megalkuvó, perc virágát letépető, bölcsen vegetáló, magát eladni is kész hervadó szépség udvaroltat magágának s csak kevésszer mutatja meg szép régi harcos arcát, csak kevésszer látszik hasonlatosnak lenni az okos szüzekhez, akik várják a Vőlegényt. Ehelyett várja az államsegélyt, a felsőbb intézkedést, de nem az ő királyi Urát, akiért harcolnia is kellene. Mind az, ami az igazi egyháznak ismertető jegye, meghomályosodott a magyar református egyház arcán, mind az, ami diadalmassá tette születésekor a magyar református egyházat; a hite a lendülete, a küzdő ereje kiapadóban van.

Mélységes álom és nárkotikum lett urrá az egyházon. Vagy talán halóban van?

Elsősorban megvakult, megüresedett **igehirdetése**. Ha a reformáció első századának igehirdetését nézzük, el kell ámulnunk annak bibliásságán, erőteljességén, alkalomszerűségén. Ha a közel tegnapit és a maít nézzük, meg kell döbbenünk elmaradottságán, színtelenségén, jelentéktelenségén. Eldobta magától az egyház azt a hatalmas fegyvert, amit Isten adott a kezébe. Az a kevés evangéliumi mágus, amit az utóbbi időben kapott, csak nehezen takarja orcája hervadt rózsáit. Az Isten Törvényének ereje, Evangéliumának vigasztalása nem szól gyülekezeti támasztón, sorso-eldőntőn, életet-irányítón. A politikai élet tömegmegmozgató szervezetet támaztó beszélnitudása messze elhagyja az igehirdetés félnék szavát. Hiába vannak neves igehirdetőink, azért a magyar család zülk, a magyar társadalmi élet eszménytelen; a pénz garázdálkodik, a nyomor nő, a fiatalság elvadul, az élet elmentelenedik s a Sátán uralma jobban meglátszik a világon ma mint valaha. Sem falun, sem városban nem olyan az egyház igehirdetése, amely használná azt a nagy és hatalmas fegyvert melyet Isten adott az egyháznak, hogy éljen vele. A reformációnak ezt a nagy örökségét herdálta el a mi korunk. Nem merjük hirdetni az ígét a munkahelyeken nem merjük az ígét elvinni a tömeghez, az elesettekhez, azokhoz, akik nélkülöznek az életet és a békességet; ehelyett magunkba zárkozunk és végső kétségbeesésünkben a magunk kicsiny megmaradt szűk portáján hadakozunk sokszor eredménytelenül. Nem csoda, ha napjainkban milliók közömbösen és kiábrándultan élnek életüket, és nagyon kevés közük van Istenhez. Bűnbánatot és bűnből való szabádulást se egyeseknek se tömegnek nem jelent a mai igehirdetés, hogyan lehetne hát megújulást és és győzedelmes harcot?

Valamikor a reformáció idejében az

egyház közössége olyan volt, mint a testvéreké. Az egyházban úgy éltek együtt református eleink, mint akik tudták azt, hogy mindannyian egy nagy családba tartoznak. Ennek a nagy családnak a feje Krisztus. Öröm, boldogság és kiváltság volt ennek a nagy családnak tagjává lenni. — Ma? Ma a legtöbb embernek nem jelent semmiféle hitbeli, vagy erkölcsbeli minőséget, hogy reformátusnak nevezik. Az egyházba ma bele lehet születni, anélkül, hogy ez a születés református családba, iskolába, életbejutást jelentene. A legtöbb református vallású ember számára nem jelent mást az ő református volta, csak azt, hogy a református egyházhoz fizeti az adót annál az egyháznál «tartja a papot, hogy imádkozzék helyette is». És sokszor az egyház számára sem jelentenek többet a rábizott hitek, mint csak azt, hogy beszedje tőlük az egyházi adót és azokból nyilvántartsa őket.

— Isten nem ezért indította meg a reformációt, hogy az emberek idejussanak. Isten nem azért újította meg az egyházat, hogy századok múltával újra visszaessen régi hűnébe!

A reformációra való emlékezésünk ezeket nem szabad elfelejtenünk. Örökös reformációra van szüksége Krisztus egyháznak, szüntelen való reformációra van szüksége a mi egyén életünknek és lelkünknek is. Erről feledkeztünk meg oly sokszor és **ünnepeltünk, ahelyett, hogy reformáltunk volna.**

Ez a mi nyomorúságunk a mai nehéz helyzetben. Krisztusra van szükségünk, hogy lelki házzá építhessük azt az intézményt, amely minőségileg nem más most sokszor, mint a jólműködő társadalmi és állami mintára berendezett pompás adminisztrációs gépezet.

Isten ígének bátor és fízta hirtetésére van ma szüksége a világnak és az egyháznak is, hogy bizonyosságot tudjon tenni Istenről a világ előtt. Ez az örök reformáció tanítása és feladata. Ezt kell nekünk is vállalni az ünnepeltetés helyett.

Ifjúság és Egyház

Az egyháznak az ifjúsághoz, az ifjúságnak az egyházhoz való viszonya ma az egyik legégetőbb kérdése úgy az egyház, mint az ifjúság számára. Ezt nem csak az ifjúság ismerte fel és vitatta meg konferenciáin és táborain, de maga az egyház is kezdi észrevenni, amikor felelős tényezői és vezetői is rádöbbennek a kérdés fontosságára. Ennek a jelét látjuk abban a tényben, hogy az ország területén mindenütt komolyan foglalkoznak a kérdéssel. Az egyházkerületek vezetői összegyűjtik az ifjúság vezetőit és munkásait és igyekeznek velük közös kapcsolatot teremteni. Így gyülekeztek össze ifjúság és az egyház vezetői Pápán október 8–10 között, így fognak találkozni november hó 15–17-én Békésen a fiszantúli egyházkerület vezetői, ifjúsági munkájának irányítói és maga az ifjúság.

Különösen fontos most a kérdés komoly fontolóra vétele, mert napjainkban az ifjúság felfokozott támadásoknak és kísértéseknek van kitéve. Ha az egyház nem tudja, vagy nem akarja teljes, a kor követelményeivel számoló és azokat magában foglaló programját megvalósítani akkor az ifjúság, az egyház legfontosabb rétege csak papíron marad meg számára; viszont az ifjúság nélkülözni fogja a mindenfajta tudást egyedül egységes és kielégítő rendszerbeöntő krisztusi világnézetet és ezen világnézet hordozójának és letéteményesének támogatását és indítását.

Az ifjúság ma vádakkal illeti az egyházat. Vádolja azaz, hogy nem mer harcos és küzdő egyház lenni, nem akarja vállalni a bizonyágtéves kockázatát. Túl kényelmesen csak nyilvántartja híveit, de nem megy utána elesettjeinek, nem karolja fel a szegények ügyét és nem tud hitbéli «édesanyává» lenni. Az egyház is elítéli az ifjúságot, hogy csak kritizál és a kritikai szellem nem tud alkotássá átalakulni.

Az egyház és ifjúság között fennálló surlódás oka magában az ifjúságban és az egyházban keresendő.

Az ifjúság ma sokkal inkább reálisabb

mint volt az apáink nemzedéke. A saját szemével akar meggyőződni a dolgokról, minden előítéllettől, tradíciótól s még sok beidegzett féligazságtól mentesen is. Az ifjúság másik jellemvonása ma az hogy meghatározottan akarja látni élete rendeltetését és munkáját. Határozott programot akar, kiépített világnézetet keres. És ezen a ponton van kitéve nagy kísértéseknek, amikor a faj, a világnézet területéről mindenütt kínálják neki a programot és életet, csak a saját egyháza alszik.

Az ifjúságnak nevelése következtében is megnövekedett a valóság iránti érzeke és vágya és egy új szabad és független szempontból nézi az egyházat és annak életműködését: az aktivitást, a független evangélium és a keresztyén élet kihangsúlyozott következetessége szempontjából. Így pedig bajokat lát az egyházban, legfőbb bajnak a szüntelen vallo reformáció elvének az elhanyagolását látja.

Az ifjúság látja, hogy az egyház ma sokszor jobban ragaszkodik a pénzhez a tekintélyhez, az emberek véleményéhez, mint Jézus Krisztushoz. Az ifjúság érzi a felelősséget egyházáért és ezért hívja fel az egyház figyelmét szüntelen arra hogy Krisztust kell szolgálnia, nem pedig a Világot.

Ezért életkérdés számára az egyházzal való viszonya. Az ifjúság életet akart, nem szervezetet, szolgálatot és nem nyilvántartást.

Mert az ifjúság számára több az egyház, mint annak reprezentánsai, mint csak anyakönyvi hívei; több, mint állás és kenyér; több mint rang és tekintély; több, mint kulturális és szociális, esetleg nacionális eszköz; több, mint a múltnak egyszerű emléke és tradíciója: a Jézus Krisztusban személyszerint hívők olyan életközössége, akiknek egyéni és közösségi életét a Jézus Krisztus szellemének lelkének életének reális jelenléte irányítja.

Ezt várja az ifjúság az egyháztól ennek a megvalósítására kéri az egyház segítségét, ennek a lehetőségeit kutatja a békési találkozó is.

Az evangélium Mandzsuriában

A mandzsuriai missziói munka eredményeképpen egy kicsiny, de életerős egyház jött létre. A templom legtöbbször helyen szálfafödél, padolatlan kunyhó, belsejében nincs pompázatos, vagy megfelelő berendezés, csak nagyon szegényes. Sok helyen nincs pásztorunk, de a lelki gondozást és igehirdetést végzik a gondnokok és presbiterek. Bár sok fogyatkozása van külsőleg a mandzsuri egy-

háznak, annál szembetűnőbb az a buzgóság és odaadás, ahogyan szolgálnak Istennek. Babos Sándor misszionáriusunk írja, hogy a presbiterek a legtöbb helyen imaórára járnak, maguk is külön-külön imádkoznak, mégpedig mandzsuriai szokás szerint úgy, hogy egyszerre mondják mindannyian a hangos imádságot

I G E Uj reformációt!

János ev. 11:38-45.

A reformáció négyszázados évfordulóján erről a textusról prédikált egy szektárius prédikátor: «Uram, immár száza van, hisz már neyvednapos!» A prédikátornak igaza volt. Reformáció emlékünnepeken jöttén, mi mondjuk, mi is valljuk, hogy nemcsak a reofrmáció egyházai, de az egész keresztyénség halott megrothadt, képmutató, üres, hitéletvesztett. Azért halt meg, mert nem volt közelében Jézus. Nem volt vele és nem volt benne, Krisztustalan volt.

Há azt akarjuk, hogy a keresztyénség megéledjen, Jézust kell a sírhoz hívünk. Imádkoznunk kell az egyház feltámadásáért. Ha Jézus megáll a halott keresztyénség előtt és szól, — ha igéje ismét hirdettetik, — az Egyház feltámad. Jézust a sírhoz! Nincs más menekvés.

Ha Jézus eljön, ha meglátjuk Őt az Igében és az Ő cselekedeteiben a keresztyénség kilép sírjából, de megköttözött. És akkor parancsol az úr, hogy szabadítsuk meg halotti kötelékeiktől. A megújult egyháznak el kell vetnie minden régi avult hagyományt, üres formát, lélektelen szokást, ócska módszert, avas kenetet, vagyis mindazt, ami hazug máz volt csupán. A mi evangéliumunk leplezetlen, meztelen, mert élet és nem szokás.

Végül, ha Jézus feltámasztja a keresztyénséget, ha megeleveníti az Ő egyházát, akkor az egyház hódító lesz. Hódítóbb több, mint a kommunizmus, vonzóbb, mint a fasizmusnál, elragadóbb, sodróbb, mint a hitlerizmus, egyetlen mindenkit megmozgató hatalom lesz Jézus világnézete. Azt fogják szeretni és azt fogják gyűlölni. Arról szól a sajtó, a mozi, a színház arról beszél a diák, a kedves, a tanár, azt viszik tengenek túlra, az előtt hódolnak meg a pogányok, attól gyógyul meg a szegény, attól boldog a pásztor és attól lel üdvösséget a nyáj.

Reformáció fordulóján ezért a keresztyénségért imádkozzunk, ezért harcol az Isten bennünk. Ehhez a reformációhoz bűnbánaton át visz az út, a te bűnbánatodon, a te megújulásodon át.

Akarsz-e új reformációt?

M. I.

Munkában az ifjúság Vajszlótól Ujhelyig és Pápaiig

A «Református Jövő» 32. számában Kovács Bálint beszámol az őszi ifjúsági munka megindulásáról a következőkben, a fenti cím alatt:

«Az ifjúsági munkák szempontjából az elmúlt nyár, a múlt év eredményeihez viszonyítva számbeli visszaesést mutat. Katonai behívások és a rossz időjárás miatt a nyári konferenciák a szokottnál kisebb létszámúak voltak. A kicsiny létszám azonban mindenütt a konferencia mélységét segítette elő. Nem kell tehát kétségbe esni, ha kevesen vannak egy konferencián.

A nyári kis létszámú konferenciák után szeptember beköszöntével annál nagyobb lendülettel indult meg a munka. A nyári táborokról elmaradt ifjak nagy lelki szomjúsággal siettek minden ifjúsági konferenciára. Az őszi munka kezdetének néhány kiemelkedő eseményeiről adunk képet az alábbiakban.

Hat konferencia Baranyában

Baranyában szeptember 22-én vasárnap hat körzeti KIE konferencia volt Mohács, Siklós, Harkány, Sellye, Vajszló és Szentlőrinc központokkal. Háromszáznál több baranyai «egyke legény» jelent meg ezeken az alkalmakon. Mindenütt egyforma volt a program. Déllelőtt «Jaj az egyedülállónak», délután «Fajtamért, Hazámért» volt az egységes megbeszélés témája.

Csodálatos szép megmozdulás volt ez a nap a baranyai ifjúságnak. Különösen szép ez akkor, ha tudjuk, hogy a legtöbb faluból úgy jöttek az ifjak, hogy egy-egy téli táborban járt ifjú, gyűjtötte őket össze és vezette. Imé az evangéliumi református ifjúsági munka, ha egyszer megfogta az ifjak szívét, örömmel sietnek minden olyan alkalomra, ahol Jézus Krisztus üzenete szól hozzájuk. Ez a hat konferencia volt a baranyai ifjúsági munka új munkaesztendőjének megnyitója. Hisszük, hogy sikerül Baranya számára külön utazótükört is beállítani a következő télen. Hisszük továbbá, hogy a Baranya számára küldendő vándorkönyvtárak szintén a munka elmélyítését érik el. Imádkozunk a baranyai ifjúságért és általuk Baranya feltámaszásáért.

28 km gyalog, 56 km kerékpáron

Baranyával éppen az ellenkező részén van az országnak Sátoraljaujhely. Sátoraljaujhelyen szeptember 29-én a zempléni református ifjúság jött össze. 18 falu ifjúsága képviseltette magát. Az egyik faluból 28 kilométert gyalogoltak. A másik faluból 56 kilométert kerékpáron tettek

meg. Öröm volt látni ezt a nagy ifjú sereget.

A sátoraljaujhelyi konferenciának megragadó élménye volt a «Magyar Kálváriára» tett kirándulás. A hegy tetejéről szinte egész Zemplén látható volt. Az ifjúság zoltáréneklése szállt a hegyek között s hirdette, hogy az új magyar ifjúság nem szégyenli Istent dicsérni.

Sátoraljaujhely ezután is megrendezi Isten segítségével ezeket a találkozókat. Erre nem csak azért van oka, mert Zemplén vm. középpontjában van, hanem azért is, mert erőteljesen dolgoznak a sátoraljaujhelyi KIE ifjak. Valóban, mint hegyen épített város messze látszanak és világitanak. Új otthonuk igazi lelki otthon és belőle áldott erők áradnak szét Zemplén minden vidéke felé.

A Dunántúl vezet

A református egyházkerületek közül a dunántúli gyűjtötte össze legelőször az összes ifjúsági munkásokat vezetőképző konferenciára, Pápar. Három napon keresztül, október 8–10-ig volt együtt 120 ifjúsági munkás Pápar. A református ifjúsági munka minden elvi és gyakorlati kérdését megtárgyaltuk. A konferenciát mindvégig Medgyasszay Vince püspök úr vezette. Jó volt látni, hogy milyen odaadással, érdeklődéssel és szeretettel karolja fel az egyházkerület vezetősége az ifjúsági munka ügyét.

Minden bizonnyal a pápai példát követik a többi egyházkerületek is. Szükséges időnként összejönni az egyház hivatalos szolgálóinak és megbeszélni az ifjúsági munkával kapcsolatos legfontosabb kérdéseket.

„Olcsobb a konferencia mint a mulatság“

A pápai konferencia számot vetett az eddigi eredményekkel és azok alapján alapította meg a teendőket. Ezek a megállapítások sokszor egyes megtörtént esetekből szűrődtek le. A sok elbeszélte eset és eredmény közül csak egyet emelünk ki. Az egyházkerület egyik legelső vezetője a nyár folyamán látogatást tett abban a gyülekezetben, ahol több évig lelkipásztor volt. Beszélgetett az emberekkel. Érdeklődött családjuk, gyermekeik iránt. Érdeklődött az ifjúsági munka iránt is. Erre az érdeklődésre az egyik presbiter a következőket mondotta el: — Az én fiam kétszer volt már konferencián. Egyszer Budapesten, egyszer Balatonszárszón. Nagyon örülök, hogy konferenciákra jár, mert, ha messze kell is mennie a konferenciára, mégis kevesebbe kerül, mint a mulatság itthon, a faluban. Azután pedig elmondotta azt is, hogy a mulatság után

mindig levert, szomorú volt a fia, de ha a konferenciáról valahányszor hazajön, mindig vidám és boldog.

Ilyen esetek mind azt bizonyítják, hogy szükséges és érdemes végezni a KIE munkát. A pápai vezetőképző egyik jelmondata ez volt: «Nem hiábavaló a ti munkátok». (I. Kor. 15:58.) Valóban nem hiábavaló. Istené legyen a dicsőség minden eddig elért eredményért és ő adjon erőt minden további munkára.»

Kovács Bálint.

Lapszemle

A Marosvásárhelyen megjelenő «Református Ifjúság» című lapból olvassuk:

«Láttuk, hogy amilyen mértékben románosodik, zsidósodik a magyar város, olyan arányban erősödik falusi templomainkban a zoltár, mélyül a barázda, s száll onnan ide ki a magyar jövő reménysege. Láttuk, hogyne láttuk volna meg, hogy a többgyermekes, kopott magyar anyák a holnap igazi letéteményesei s mindig tudjuk, hogy a becsületes, jól képzett, szorgalmas magyar munkás, akár iskolája, akár keze után is legyen «munkás», utat tud törni magának a kenyérhez a sovinizmusnak s az elnyomó nemzet elfogultságának vasbeton erődei között is. Ezeket s ilyeneket láttunk meg. És ha megláttuk ezeket, akkor ne is felejtsük meg ezekről. Hányszor kiáltottuk döbbenetes igazságát annak a látásunknak, hogy népünk tanult rétegének élete értelmetlen, gyökértelen és céltalan, ha nem a saját népéért dolgozik, ha nem annak szolgál s nem annak sajátos kulturájából és lelkéből táplálkozik. Viszont láttuk, hogy a kiszajátított csiki havasok a székely erdők engedelmesen adták gyapjukat az öt nyíróknak s fenyveseink között a fekete szeptemberi beiratások idején is vígan füttyült a negyedik őszi szél.

Ezekről ne felejtsük el a sok menekülő idegent látott város, a magyar remények előestélyén bocskai sapka alá bújt tanuló ifjúság jól jegyezze meg, hogy kalapja mellé ott terem az árva lányhaj, ahol kétszeres verejtékkel szánt barázdát s törte ugart a falusi magyar. Gondolkodásunkat vegyük le a hegyekről, szeressük, szolgáljuk jobban a bércek völgyek emberét: a népet, hogy az ő jobb, emberibb és magyarabb életében a tanult s úri magyarok élete is célt értelmet és gyökert nyerjen.

Ünnepelő ruhául készíttessünk egy rend ruhát falunk régi viselete szerint. Legyen ez a gondolat mozgalommá éppen az Ifjúsági Keresztyén Egyesület tagjai s a Református Ifjúság olvasói között. Most már szabad és lehet is. A belső magyarság után jöjjön annak külső kifejezése is. Ezután civilben is katonák leszünk s legyen egyenruhánk az ősi népviselet, da-

Iunk, az ősi nóta. Rongy nép, amely önmagát képes megvetni».

Minden magyarázó szó nélkül idézzük az ifjúság lapjából e sorokat és csupán azt fűzzük hozzá: mi is kövessük.

Sándorfalva templomát szentel

Ünnep-

napja volt október 20-a a sándorfalvi szórványgyülekezetnek. Ezen a napon szentelte fel a gyülekezet templomát Harsányi Pál esperes. A kis templom előtti teret is megtöltötte a többi szórványokból és Szegedről, Hódmezővásárhelyről és Szentestéről is összesereglett hatalmas gyülekezet amelynek hangszórón közvetítették az istentiszteletet. Urvacsoraosztás után díszpresbiteri gyűlés volt, amelyen a katolikus és evangélikus egyházak és a község üdvözölték az ünnepő gyülekezetet, amelynek lelkipásztora Teleki Sándor az újszegedi misszió egyház lelkipásztora mondott beszédet. A gyűlés után dr. Nagy Sándor uradalmi ügyész és felesége, akik apostoli fáradozásának köszönhető Isten után a templom felépítése, látták vendégül hatalmas sátrakban a vidékről érkezett vendégeket. A 73 lelkes sándorfalvi gyülekezet templomát épített. A 35.000 lelkes vásáros vásárhelyi gyülekezetben Tarján, Csúcs és Mártély hívei várják a hajlékot — ahol Isten Igéjét hallgathatnák — évek óta.

A Vasárnapi Iskolai Világszövetség gyűlése

A Vasárnapi Iskolai Világszövetség gyűlést e nyáron Durban városában, Dél-Afrikában tervezték. Ez elmaradt. A világszövetség amerikai ága azonban Lake Mahonban, Észak-Amerikában tartotta meg nagygyűlését, amelyen 40 millió vasárnapi iskolai növendék volt képviselve. A nagy terjedelmű jelentés megállapítja hogy több országban a kormányok akadályozzák a keresztyén vallás tanítását: Iránban, Egyiptomban, Mexikóban és Kubában... Mindegyik országból az a hír jön, hogy bennszülött laikus és egyházi vezetőkre van szükség. Braziliában a missziói munkálkodástól majdnem függetlenül, erősen fejlődik egy evangélikus egyház. Minden beszámoló hangsúlyozza, hogy példa nélküli lehetőségek vannak most a missziói szolgálatra. A japáni kiküldött jelentette, hogy Japánban «nagy jövője van» a keresztyén nevelésnek. Porto Ricóból érkező jelentés szerint a vasárnapi iskolába 59 ezer gyermek jár. A spanyol nyelven beszélő országok között itt van a legnagyobb hódítása a vasárnapi iskolának.

Reformációi emlékünnepély a Fekete Sasban

A hódmezővásárhelyi református és evangélikus egyház október 31-én, csüförtökön este 8 órakor rendezi meg reformációi emlékünnepélyét a Fekete Sas dísztermében. Az ünnepély műsora a következő:

1) Gyülekezeti ének: XC. zsoltár 1. v. Tebenned bízunk...

2) Megnyitó beszédet mond: Dr. Keken András evangélikus alesperes.

3) Hassler: **Ünnepre jöttünk**. Éneklí a Szőnyi Benjámín Református Vegyeskar. Vezényel: Fábrián Gyula énektanár.

4) Bódás János: **Tebenned bízunk** c versét szavalja: Györffy József városi tisztviselő.

5) Ünnepi beszédet mond: Balla Árpád református lelkész.

6) **Gályarabok éneke**. Mácsay Sándor átírása. Előadja a Református Vegyeskar.

7) Bódás János: **Zsoltáros prédikátor** című versét szavalja: Györffy Ilona

8) **Záró szavakat mond**: Nagy Béla református lelkipásztor.

9) Gyülekezeti ének: 245. dics. 10. verset. Dicséret, dicsőség...

10) Himnusz.

Szeretettel hívjuk és várjuk kedves olvasóinkat erre a testvéri találkozóra.

HIREK

— **Márton Árpád** elnöklelkész és Lósonczy Endre lelkipásztor rokoni látogatásra Erdélybe utazott.

— **Személyi hírek**. Örömmel jelentjük hogy kedves tagtestvérünk, Kecskeméti József, akit életveszélyes baleset ért, az öröndetes javulás útján van. — Sajnálatosul kell azonban hírt adnunk Bicskei János testvérünk egészségi állapotáról aki nek még mindig őriznie kell a betegágyat. Jelenleg a budakeszi szanatórium lakója és ott keres gyógyulást. Öszinte szívvel kívánjuk, hogy a jó Isten adja vissza egészségét és munkabírását.

— **KIE Világszövetségi imahetet** tart egyesületünk november 10-től november 16-ig, minden este 8 órakor. Szeretettel hívjuk ezekre az alkalmakra tagjainkat. Az imahét főgondolata: A szenvedés értelme. Derselypéncz a világszövetség munkáját segíti elő.

— **Szűcs Ernő** budapesti lelkész prédikált október 20-án az Ó-templomban.

— **Az Ujvárosi Református Vegyeskar** október 20-án műsoros estélyt rendezett melynek tiszta jövedelmét — 114.79 P — az «Erdélyért» akció javára adományozták.

— **A tiszántúli egyházkerület ifjúsági vezetői** háromnapos konferenciára jönnek össze november 15—17-én Békés városában.

Ifjúsági egyesületünk vezetőképző tanfolyamot rendez október 15-től november 15-ig. E tanfolyamon készülnék elő az önként munkát és vezetést vállaló ifjak munkájukra. Megbeszélések során szó volt az ifjúság helyzetéről s a KIE munka szükségességéről, az előadások pedig a «vezetőről» szóoltak. A tanfolyamot november 24-én «Ifjúsági nap» zárja be és nyitja meg az új munkaévet, amelynek meglátogatására Dógyor István KIE nemzeti titkár bátyánk is ígéretet tett.

— **Október 25-én** egyesületünket meglátogatta Seress Zoltán egyházmegei missziói lelkészt és az Egyesület vezetőképző tanfolyamán megbeszélést tartott «A KIE munka lehetőségei és feladatai» címmel.

— **Egyetemes Konventünk** október 14-én tartott gyűlése elhatározta, hogy december 10-re hívják össze a zsinatot. Kérte a kormánytól a nyugdíjintézetek államségély felemelését. Megszüntette a konvent a lelkészi nyugdíjak jelenlegi 8 százalékos csökkentését és kimondotta, hogy november 1-től lelkészek özvegyei havi 75 pengőnél kevesebb nyugdíjat nem kaphatnak. Az ülés előtt elnöki értekezlet volt, amelyen az az álláspont alakult ki, hogy a királyhágozemléki egyházkerület beolvad tiszántúli egyházkerületbe. Később tárgyalás alá veszik a tiszántúli egyházkerület esetleges megosztását. Az erdélyi egyházkerület szervezetében önálló marad.

— **A nagypéntek legyen munkaszünettel egybekötött hivatalos ünnep**. A Magyar Evangélikus Munkásszövetség elnöksége körlevelet intézett a lelkipásztorokhoz, azal a kéréssel, hogy a református hívek csatlakozzanak a Munkásszövetség mozgalmához, amely arra kéri a törvényhozást, hogy nagypénteket munkaszünettel egybekötött országos ünnepnek nyilvánítsák.

— **Tagjaink figyelmébe**. Vasárnap délután 5 órakor áhitatot, kedden és pénteken este 8 órakor vezetőképző előadásorozatot tartunk.

— **Olvassa a magyar misszionáriusok leveleit**, rendszeresen a Hajnal című külmisziói folyóiratban? Kiadóhivatal: Budapest, IX., Kálvin-tér 6. II. 17. A lap előfizetési ára egy évre 2 pengő.

„OTTHON“

Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Készült a felelős szerkesztő és kiadó: Ifj. Dura Lajos könyvnyomdájában.